

Πως μπορεί ο προσευχόμενος να αρχίσει και να συνηθίσει την ευχή

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του πατρός Στεφάνου Αναγνωστοπούλου

Ε, είναι ευκολότερο, εδώ λίγο, λίγο να δώσουμε έτσι αυτή την έννοια, αυτή την διάσταση, πως ο εργαζόμενος στο γραφείο, ο καθηγητής, ο δάσκαλος, στο γιαπί ο εργαζόμενος, στο μόχθο και λοιπά, μπορεί να λέει την ευχή;

Μπορεί να τη λέει την ευχή αρκεί να κάνει, πως να το πει κανείς... και μία προπαίδεια. Όπως προετοιμάζεται ο καθηγητής και ο δάσκαλος για το μάθημα, και κάθε άλλος επαγγελματίας και τεχνίτης, όπως σπουδάζει αυτός που θα γίνει γιατρός και ο άλλος που θα γίνει δικηγόρος, κατά τον ίδιον τρόπο υπάρχει μία περίοδος ας το πούμε τρόπον τινά, κατά την οποίαν προσπαθεί ο άνθρωπος να εγκολπωθεί εσωτερικά μέσα του όσο το δυνατόν περισσότερο αυτή την ευχή. Αν, λοιπόν, καθιερώσει κάποια στιγμή του χρόνου, ιδίως τις βραδινές ώρες, παρά τους θορύβους που έχουν τους εξωτερικούς, και τους περισπασμούς, να αφιερώσει δέκα λεπτά, και τα δέκα να γίνουν δεκαπέντε και να γίνουν είκοσι, αυτός αρχίζει και συνηθίζει, να λέγει την ευχή, και επειδή ακριβώς και στα διαλλείματα κατά τη διάρκεια της ημέρας, όποτε βρίσκει ευκαιρία, μπορεί να λέγει την ευχή, αρχίζει δηλαδή από μέσα, η ίδια η ψυχή, να λαχταρά για το όνομα του Ιησού Χριστού. Του γίνεται δηλαδή ένα είδος δίψας και...

πείνας. Και «μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες, ότι αυτοί χορτασθήσονται». Είναι σαν το μέλι, που κανέννας το γεύεται και θέλει ξανά να το γευτεί, και ξανά και ξανά. Παρά τις οποιεσδήποτε ασχολίες μπορεί να έχει. Είναι δυνατόν, να

μπορεί να λέγει από μέσα του την ευχή, να τρώει, να συζητά, να μελετά, να προσέχει, να κάνει οτιδήποτε, γιατί αυτή η εργασία που γίνεται συνειδητά, αρχίζει κατόπιν και αναλαμβάνει μία πρωτοβουλία. Η ίδια η χάρις του Αγίου Θεού, και κάνει αυτό που θέλομε εμείς να κάνομε. Αντί για μας. Γι' αυτό και μπορεί ανά πάσα στιγμή να λέει και να καλλιεργεί την ευχή.

Η ευχή γέροντα έχει κάποιο μυστικό; Δηλαδή ... έχετε ζήσει και κοντά στο γέροντα Εφραίμ το Φιλοθείτη.

Ναι.

Που καλλιεργεί πάρα πολύ την διδασκαλία της ευχής. Δηλαδή, πως αρχίζει κάποιος να λέει την ευχή. Μα θα μας ακούσουν τώρα κάποιοι αδελφοί μας, εδώ στον κόσμο, στην Αμερική, στη Γερμανία, όσοι μπουν μέσα στην ιστοσελίδα μας, και θα πουν τι λένε αυτοί οι γέροντες εκεί πέρα, τι λέει και ο παπα-Στέφανος, πως αρχίζει κανείς, να μπαίνει μέσα στη νοοτροπία της ευχής, να γλυκαίνεται η καρδιά του, να εξαγνίζεται ο νους του, και να προχωράει στην ευχή;

Όπως ακριβώς έχει την ίδια λαχτάρα για να κάνει προσευχή, να κάνει το απόδειπνο, να πει το «Άσπιλε και αμόλυντε», η να πει το «Δος ημίν Δέσποτα», η να διαβάσει την Παράκληση, η να πει τους Χαιρετισμούς απέξω και από μνήμης. Αρχίζει μία προσπάθεια όλος ο άνθρωπος, διότι η ευχή δεν είναι ανεξάρτητη απ' τη ζωή της εκκλησίας. Είναι μέσα στην εκκλησία. Είναι μέρος της εκκλησιαστικής μας χριστιανικής ζωής και η ευχή, όπως και οι άλλες προσευχές που έχουν καθιερωθεί από την εκκλησία μας.

http://www.orthodoxia-ellhnismos.gr/2013/12/blog-post_7575.html

Πηγή: hristospanagia.gr